

blive Franken, hvis Værdi er saadan, at 1 Rigsdaler er ligesaa Meget som $\frac{2}{9}$ Frants; Enhver, som havde en Forpligtelse i Rigsdaler Rigsmynt, maatte altsaa multiplicere Beløbet med 25 og dividere det Udkomne med 9 for at finde, hvor stor hans Forpligtelse var i den nye Mønt. Endnu tydeligere fremtræder dette, naar man betænker, hvorledes Forholdene vilde stille sig for Rigsdalerens Underafdelinger, navnlig for Skillingen. Derfom det tydske Myntsystem antoges, vil 1 Skilling Rigsmynt gaa over til at blive $\frac{2^{99}}{96}$ Penninge; derfom det engelske System antoges, vilde den gaa over til at blive $\frac{11}{10}$ Penny, og derfom det franske System antoges, vilde den gaa over til at blive $\frac{2^{198}}{216}$ Centimer. Selv om der fastsættes Regler, hvorved Skillenmynts Overgang gjordes simplere ved Bortkastelsen af smaa Brødbøle, vilde man dog ved Overgangen til ethvert af disse Myntsystemer savne Tilslutningspunkter, hvor et for Regningen bekendt Beløb af den gamle og af den nye Skillenmynt faldt nøjagtig sammen. Det vil overhovedet altid være forbundet med saa store Ulemper for Befolkningen at gaa over fra en Regningsenhed til en anden, som ikke staar i et meget simpelt Forhold til den hidtil benyttede, at man neppe bør skride dertil, naar det ikke er nødvendigt for at opnaa Fordele af afgjørende Betydning, saasom fælles Mynt for hele Riget (saaledes som Italien og Tydskland have gjort) eller et almindeligt Myntsystem.

Den naturlige Maade for Danmark at gaa over til et Guldmyntsystem er derfor den, at det støtter sig til den bestaaende Regningsenhed, Rigsdaleren, og dette sker da bedst ved at udmynte Guldmynten til en Værdi af 10 og 5 Rigsdaler, hvilke vilde være de for Benyttelsen bekvemste Størrelser. For at finde den Størrelse, som et Guldmyntstykke af 10 og 5 Rigsdalers Værdi bør have, maa man inidlertid først blive enig om, hvilket Værdiforhold der nu maa antages at bestaa mellem Guld og Sølv. Udvalget tror at kunne slutte sig til det Skøn, hvorved det er fundet, at 1,000 Vægtdele Guld nu ere ligesaa meget værd som 15,675 Vægtdele Sølv, hvilket svarer til det Værdiforhold, som Hamborg har lagt til Grund for sin Overgang fra Sølv til Guldmyntfoden. Dette Forholds Antagelse vil desuden medføre den Fordel for os, at vor nye Hovedguldmynt kommer til at staa i et nøjagtigt Forhold navnlig til den tydske Guldmynt, hvorved vi undgaa det Tab, som nu uafslæbelig forvoldes os ved, at vi i mange Omsetningsforhold maa tage en preussisk Daler for 8 Mk., uagtet den er $\frac{1}{6}$ Ct. mindre værd. I Genhold til det nævnte Forhold vil der af et Pund fint Guld netop kunne udmyntes 124 Femrigsdaler-Stykker eller 62 Tirigsdaler-Stykker, og dermed er Hovedbestemmelsen givet for det Guldmyntsystem, som det vil være rettest for Danmark at antage.

Til at iværksætte Overgangen paa en tilfredsstillende Maade hører inidlertid ikke alene, at der anskaffes en lovlig Guldmynt, men ogsaa at Sølvmynten affræffes som Hovedmynt, det er, som den Mynt, hvori en Pengeforpligtelse til et hvilket som helst Beløb kan afgjøres. Thi ellers vil man beholde en dobbelt Myntfod; det vil staa enhver Skyldner frit at afgjøre sin Gjæld efter eget Valg med Guld eller Sølvmynt, og da Værdiforholdet mellem Guld og Sølv ikke er fast, vil Skyldneren altid være tilhøielig til at betale med det Metal, som til den Tid, da Forpligtelsen skal afgjøres, har den mindste Værdi; med andre Ord, det mest værdifulde Metal vil fortrænges af Dmøløbet, og herved vil baade Staten og Private lide betydelige Tab. Naar Saadant skal undgaaes, er det nødvendigt, at kun Guldmynten bliver det lovlige Betalingsmiddel mellem Mand og Mand *) for alle Summer, som overstige et vist lavt Beløb, og at Sølvmynten kun benyttes som Skillenmynt. Men skal Sølvmynten kun benyttes som Skillenmynt, bør den ikke indeholde den fulde Vægt af edelt Metal, som den nu indeholder; thi da det let kan hændes, at der i Fremtiden indtræffer Perioder, i hvilke Sølvets Værdi i Forhold til Gullet hæver sig over den, der er lagt til Grund ved Overgangen til Guldfoden, vil det da kunne betale sig for Private at indsmelte vore Sølvmynter, sælge dem til Udlandet og indføre Guld for dem, hvorved atter Staten vil lide betydelige Tab, og Forstyrrelse indtræde i Omsetningsmidlerne.

Som Følge heraf maa der, saavidt mulig samtidig med Overgangen til Guldmyntfoden, foretages en Ommyntning af al vor nuværende Sølvhovedmynt, nemlig Dobbeltbaleren, Rigsdaleren og Halvrigsdaleren, hvorved disses Indhold af Sølv bliver noget formindsket, og det fortjener da den nøieste Overveelse, om man bør foretage en saa betydelig Myntoperation uden samtidig at gennemføre Myntens Inddeling i 100 Dele i Stedet for den nu brugelige Inddeling i 96 Skilling. For dette taler den store Lettelse i al Slags Beregning og Regnskabsføring, som en efter Ritals- eller Hundredtalsystemet gennemført Myntinddeling har forud for den, der hviler paa et Tolvtales- eller Sertentalsystem; fremdeles dens Overensstemmelse med den lovlige Inddeling af Pundet, som rimeligvis alene, fordi den ikke har svaret til Myntinddelingen, endnu ikke har kunnet trænge igennem hos Befolkningen; og endelig Genfynnet til den stadig vorende Nødvendighed af snart at komme til Omregulering af vore Maal, baade Længdemaal, Flademaal og

*) At Nationalbankens Sedler i samme Omfang som hidtil vedblive at være lovlige Betalingsmiddel, er en Selvefølge.